

des i Sundhedsstyrelsen, til at give og skrive Medicin paa en Maade, hvorved der kan indvindes væsentlige Besparelser" — maa jeg, navnlig til Oplysning for Sundhedsministeren, bringe i Erindring, at i Praksis er det ikke Sygekasserne, der giver og skriver Medicin til Medlemmerne. Nej det er virkelig Lægerne, der skriver Medicinen op paa en Recept, og det er Apotekerne, der giver den til Medlemmerne, og først ved Kvartalets Slutning faar Kasserne den samlede Opgørelse fra Apotekerne bilagt med Recepterne. Og hvad derefter kan ske? Ja, der kan jo ske meget. Man kan prøve at revidere Opgørelsen, hvis man har økonomisk Evne til at afholde en saadan kostbar Revision, som naturligvis saa skulde ske hvert Kvartal, for at man kunde se, om Lægerne var økonomiske i Anvisning af Medicin. Men der kan jo ogsaa ske andet. Jeg skal nævne en lille personlig Oplevelse. Jeg fik den 11. December 1924 en Skrivelse fra Sygekasseinspektør Borberg, hvori han meddelte, at man ved en Revision af Recepter fra et nærmere bestemt Antal Læger — jeg tror, det var 10 Læger, det drejede sig om — havde fundet ud af, at der for 1922 til Sygekassen „Fremtiden“ var ydet et Stats-tilskud til Medicin, som man ikke kunde anerkende som lovlig Medicin, og denne saakaldte ulovlige Medicin androg 2 845 Kr., som man derefter vilde fradrage i det Kassen tilkommende Statstilskud det følgende Aar. Vi er naturligvis ganske uden Herredømme over, hvilken Slags Medicin Lægen vil ordinere, og jeg synes, det havde været rimeligere, om de paagældende Læger havde erstattet Sygekassen det Tab, som de paa denne Maade havde paaført den, men Lægerne sagde: Nej, det strider imod vort Lægeløfte at ordinere anden Medicin end den, som Lægen i hvert enkelt Tilfælde finder bedst egnet for Patientens Velfærd. Da jeg bebrejdede en enkelt Læge, at han f. Eks. i større Stil ordinerede Nujol til 8½ Kr. pr. Flaske — det var en af de Ting, som Sygekasseinspektør Borberg var stærkest ude efter —, medens andre Læger fandt en fortrinlig Erstatningsmedicin i Parafin, der for samme Kvantum kostede under 1 Kr., erklærede han ganske roligt, at for ham var Parafin kun et Affaldsprodukt af Nujol og derfor ganske ubrugeligt — andre Læger fandt altsaa de to Præparater fuldstændig lige gode. Dette lille Eksempel viser, hvor ilde Sygekasserne er stillede med Hensyn til Medicinydelse. Lægen ordinerer i god Tro og med største Interesse for sin Patients Ve og Vel, Apotekerne udleverer, Sygekassen skal betale, men Staten straffer Sygekassen, som

er nødsaget til at betale, og naar saa Staten straffer Sygekassen, er det dog vel at springe over, hvor Gærdet er lavest. Det forekommer os, at det var sømmeligere at lade Apotekerne bære Tabet, naar han udleverer Medicin, som efter Ministeriets eller Sundhedsstyrelsens Cirkulære er erklæret for ikke at være tilskudsberettigende.

Den mere hensigtsmæssige Brug af Medicin, som den højtærede Sundhedsminister lover Sygekasserne, tror jeg ikke paa, selv om jeg erkender, at jeg ser det ganske urimelige i at give 1 Kr. 35 Ø. for en Flaske Hexamethylen-Tetramin til en Patient med en Koli-Infektion, naar man kan faa ganske den samme Medicin, baade kvalitativt og kvantitativt, for en Pris af 20 Ø. i Pulverform, som enhver kan opløse i Vand, der oven i Købet hverken behøver at være kogt eller sterilt. Men jeg tror alligevel ikke paa, at man opnaar at faa en mere hensigtsmæssig Brug, dertil tror jeg, Forholdet er for kompliceret, i hvert Fald saa længe man ikke faar offentlige Apoteker, thi skal man opnaa gode og ordnede Forhold paa dette Omraade, tror jeg, det kun kan ske ved, at Staten selv tager Apotekernæringen i sin Haand. Det er ingenlunde noget nyt Krav fra Socialdemokratiets Side, det har vi krævet, saa længe Partiet har eksisteret.

Det tredje store Nedsæringskrav i Sygekasseloven vedrører Tilskuddet til Lægeudgifterne, som hidtil har andraget 25 pCt. af Kassens Udgifter dertil, og som nu foreslaas nedsatte til 15 pCt. eller 40 pCt. af det hidtil ydede Statstilskud. Derom vil jeg sige, at under den københavnske Centralforening følger Lægelønningerne Pristallet, og det er mig meddelt, uden at jeg har kunnet faa konstateret Rigtigheden deraf, at andre Centralforeninger har samme Ordning. At denne prisregulerende Foranstaltning har Betydning, fremgaar af den Kendsgerning, at Lægelønningerne i den Sygekasse, jeg tilhører, i Fjor beløb sig til mere end 1 071 000 Kr. De vil derfor forstaa, hvad det betyder, naar de 10 pCt. bliver taget fra os. Men jeg er paa den anden Side ogsaa vidende om, at der er Egne i vort Land, hvor Befolkningen i Almindelighed og Sygekassefolkene i Særdeleshed finder, at Lægetaksterne er ublu, og denne Opfattelse maa formentlig ogsaa være raadende hos den højtærede Sundhedsminister, der, skærende alle Kasser over en Kam, kræver en Lønreduktion for Lægerne af 10 pCt. udover den almindelige Prisnedgang. Den højtærede Sundhedsminister siger i sin Forelæggelsestale